

Omnibus
Vijf generaties

Miranda Vos-Damen

Omnibus
Vijf generaties

Omnibus: vijf generaties

Copyright © 2019 Miranda Vos-Damen

Auteur: Miranda Vos-Damen

Druk: Pumbo.nl

Omslagontwerp: Stefan Vos

Vormgeving binnenwerk: Miranda Vos-Damen

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Een zonnestraal in donkere tijden (deel 1) 11

Het geluk van de regen (deel 2) 97

Het bloed in de sneeuw (deel 3) 251

Alleen maar tegenwind (deel 4) 355

Sterren in de nacht (deel 5) 431

Proloog

Vijf vrouwen met ieder een bijzonder verhaal. Rosalie, Lucia, Sarah, Evelien en Sophie. ‘Een zonnestraal in donkere tijden’ is de voorloper op ‘Het geluk van de regen’ gevolgd door ‘Het bloed in de sneeuw’ en ‘Alleen maar tegenwind’ en met een prachtig slotverhaal “Sterren in de nacht.”

Het verhaal begint bij Rosalie, de moeder van Lucia. Het zware leven wat ze als kind al had en daarna doorgaat wanneer ze met de verkeerde man trouwt. In het begin lijkt hun relatie een sprookje, maar dat verandert snel. Hij maakt haar leven tot een hel. Hij verandert in een afschuwelijke man die haar slaat, vreemd gaat en opsluit in de kelder van het huis. Maar Rosalie wordt uit deze hel bevrijd en weet haar leven weer op de rail te krijgen...

Het verhaal gaat door met de dochter van Rosalie, Lucia. Lucia is schrijfster en werkt bij een populair roddelblad. Een man die een verleden met het blad heeft, wil wraak nemen. Per toeval treft hij Lucia en hij haalt een gemene streek met haar uit, wat vervolgens op het internet belandt. Het leven van Lucia is in één klap verwoest. Ze besluit om te vluchten. Ze bouwt een nieuw leven op zonder social media en alle andere technologieën. Ze heeft er alleen geen rekening mee gehouden, dat de ellende dan pas echt begint. Het stalken houdt niet op en ze gaat door diepe dalen. Tot het moment dat ze weet wie de stalker is...

Het verhaal gaat verder met de dochter van Lucia. Zij heet Sarah en gaat met Benny in de stad wonen. Ze hebben een prachtig herenhuis gekocht. Al gauw merken ze dat er naast hun een geheimzinnige man woont. Zonder dat ze daar aanleiding toe geven, worden ze door hem geterroriseerd. Het wordt van kwaad tot erger. Als ze dan ook zijn geheim ontdekken, wordt het te gevaarlijk. Ze besluiten terug te keren naar hun roots, maar het terroriseren stopt niet. Opnieuw zullen ze moeten vluchten. Totdat ze een waarheid ontdekken die ze niet hadden verwacht...

Het verhaal krijgt een vervolg met de dochter van Sarah. Evelien is schilderes en getrouwd met Hendrik. Ze woont met haar man in een hut in het bos. Als Eveliens schilderkunst ontdekt wordt, moet ze voor een expositie naar de stad. De eigenaar van de expositie neemt haar voor een overnachting mee naar zijn huis. Niet zomaar een huis, het is een prachtig groot kasteel. Ze ontdekt al snel dat het niet pluis is in het kasteel. Het kwaad is dan al geschiet. Ze mag niet meer weg...

Het slotverhaal eindigt met Sophie. Zij is de dochter van Evelien. Sophie draagt echter een geheim met zich mee, wat ze met niemand kan delen. Als ze een verhouding krijgt met de man van haar stiefmoeder en zij met hem op de vlucht slaat, komt haar stiefmoeder hun achterna. Dit loopt volledig uit de hand... Een mooi verhaal om de omnibus "Vijf generaties" mee te eindigen.

**Een zonnestraal
in donkere tijden
(deel 1)**

1

Lente

Mijn naam is Rosalie en ik heb als kind al een behoorlijk zwaar leven achter de rug. Ik groeide op bij mijn moeder, mijn oudere broer en twee jongere zusjes. Mijn broer heet Barry, zijn vader was een militair en is omgekomen in de oorlog. Daarna raakte mijn moeder zwanger van een zeeman. Dat was mijn vader, maar hij was al vertrokken nog voordat ik geboren werd. We waren arm en hadden het financieel erg zwaar. Mijn moeder besloot daarom de prostitutie in te gaan. Dat bracht veel narigheid in ons gezin. Ze veranderde in een harde vrouw, die haar kinderen verwaarloosde. Wij moesten al op jonge leeftijd

voor onszelf zorgen en onze eigen zaken regelen. Het werd nog veel erger toen mijn moeder per ongeluk van een klant zwanger raakte. Tot overmaat van ramp bleek het ook nog eens een tweeling te zijn. Trudy en Tanja. We woonde toen met vijven in een klein huurhuisje. Niet te doen. Gelukkig nam de vader van Trudy en Tanja wel de verantwoordelijkheid en verzorgde de tweeling wanneer het mogelijk was.

Mijn moeder ging door met haar werk. Ze dronk veel en gebruikte soms drugs. De ochtenden lag ze in bed te slapen en moesten wij ons zo stil mogelijk houden. Halverwege de middag kwam ze dan slecht gehumeurd uit haar bed en voor de avond begon, ging ze weg tot de volgende ochtend. Er werd niet voor het eten gezorgd zoals andere moeders dat deden. Er was geen geld wat we aan boodschappen konden besteden. Het geld wat mijn moeder verdiende was voor de huur en vaste lasten en voornamelijk voor haar zelf.

Barry deed hier en daar een klusje en met dat geld zorgde hij voor mij en zichzelf. Trudy en Tanja werden door en door verwend door hun rijke vader en werden daardoor onuitstaanbaar. Ze kregen alles wat hun hartjes

begeerden, zo ook hun eigen zakgeld. Van delen hadden ze nog nooit gehoord. Het was ieder voor zich en dat maakte het er niet leuker op.

Op een nacht toen Barry op pad was voor klusjes, Trudy en Tanja bij hun vader waren en ik alleen lag in mijn bed werd er hard op de deur gebonkt. Ik was toen zestien jaar. Heel voorzichtig keek ik door het oog van de deur en zag nog net iemand wegrennen. Ik hoorde een hoop gekreun en gehuil bij de deur. Van schrik maakte ik open en zag mijn moeder op de grond liggen. Ze was helemaal in elkaar geslagen. Haar ogen waren opgezwollen, haar neus bloedde, haar tanden afgebroken en ze kon niet bewegen. Het leek of haar armen en benen waren gebroken. Er liep bloed uit haar hoofd. Ze was enorm toegetakeld. Met spoed belde ik een ambulance. Ik stond er alleen voor en wist niet wat ik moest doen. Ik kon alleen maar op de ambulance wachten. Ik ging met haar mee naar het ziekenhuis, maar al gauw kreeg ik te horen dat ze aan haar verwondingen was overleden.

Vanaf die dag gingen Trudy en Tanja bij hun vader wonen en Barry en ik bleven in het huurhuisje wonen. Barry ging grotere klussen aannemen om de huur te kunnen

betalen. Grotere risico's nemen, ik mocht nooit weten wat hij ging doen en waar hij was.

Soms bracht Barry zijn vriend Mick mee naar huis. Een charmante man die oog voor mij had. Als hij mee kwam hadden we goed te eten en was het altijd gezellig. Hij maakte altijd grapjes en zei dan, "als je achttien bent wil ik met je trouwen." Dan knipoogde hij. Barry wilde er niets van weten. Hij was altijd erg beschermend naar mij.

Toen ik ouder werd begon ik Mick steeds leuker te vinden. Hij was er altijd voor ons en dat voelde heel vertrouwd. Op een gegeven moment kwam hij niet meer voor Barry op bezoek, maar voor mij. Heel soms als Barry het niet zag zoenden we elkaar in de gang. Dat geflirt heeft zo zeker wel tot mijn achttiende geduurd. Soms mocht ik met ze mee naar het clubhuis, daar waar hun vrienden ook altijd waren.

Er kwam een tijd dat ik Mick niet zo veel meer zag, want Barry en Mick moesten steeds vaker en langer van huis voor een grote klus. Dan was ik alleen thuis en moest ik voor mezelf zorgen, maar ik was oud genoeg en kon dat heel goed. Ik had eigenlijk nooit anders gedaan. De regel was wel, dat ik voor niemand de deur open mocht maken.

Inmiddels werd ik twintig en woonde nog steeds met Barry in ons huurhuisje. Op een dag kwam Barry niet meer thuis. Ik begreep er niks van en ik maakte mij ongerust. De dagen gingen voorbij en nog steeds kwam Barry niet naar huis. Ik kon hem niet bereiken en ik besloot een kijkje te gaan nemen bij het clubhuis.

Eén van zijn vrienden vertelde dat Barry was opgepakt en moest zitten. Ik was enorm geschrokken en helemaal overstuur. Ik wilde naar Mick, maar Mick zat ergens ondergedoken. Na lang aandringen bracht die vriend mij naar het onderduikadres van Mick. Ik mocht bij hem blijven.

In die tijd kreeg ik een relatie met Mick. Niet wetende dat mijn leven een nog grotere hel zou gaan worden.

2

Zomer

De kust is veilig. Schijnbaar heeft Barry alle schuld op zich genomen en moet hij voor een aantal maanden de gevangenis in. Wat er gebeurd is, wordt mij niet verteld. Barry heeft dat waarschijnlijk gedaan zodat Mick er voor mij kan zijn en ik er niet alleen voor kom te staan. We kunnen de schuilplek, een oude vervallen schuur verlaten. Mick neemt me mee naar zijn huis in Sint-Michielsgestel.

Als we aankomen rijden weet ik niet wat ik zie. Een gigantisch vrijstaand huis met een groot erf. Vrienden hebben ons naar huis gebracht. We gaan naar binnen.

Mick pakt mijn hand vast, “welkom in mijn huis,” zegt hij, “dit wordt je toekomst.” Een huis waar iedere vrouw van droomt.

Ik sta in een grote hal op een witte tegelvloer en vlakbij een witte trap die naar boven gaat. We lopen door twee glazen deuren naar de woonkamer. Met een enorme zithoek vlakbij een haard. Grote ramen met spierwitte vitrage. Sierlijke lampen en een gigantische lange eettafel met veel stoelen. Vanuit de kamer kun je door één van de ramen de grote tuin met zwembad zien. Er is een witte keuken met een kookeiland. Boven zijn verschillende kamers en een grote badkamer die van alle gemakken is voorzien. Ik voel me als een prinses.

Mick houdt me vast en zoent me, “vanaf nu is dit je thuis,” zegt hij, “ik wil dat jou niets ontbreekt.” Ik kan het niet geloven, hoe is Mick zo rijk geworden? En waarom is Barry nog niet zo rijk? Ik voel me in de zevende hemel, ik ben verliefd, ik heb het goed getroffen en het lijkt of er een mooie, zorgeloze toekomst voor me ligt. De zon is voor mij gaan schijnen.

“Neem een bad en neem daar lekker de tijd voor,” zegt Mick, “ik moet nog een paar telefoontjes plegen.” Ik

neem de trap naar boven. “Morgen gaan we winkelen,” roept Mick nog onder aan de trap, “je krijgt van mij een splinternieuwe garderobe.” Ik kijk om en lach en geef hem een handkus in de lucht. Daarna ga ik lekker uitgebreid in bad.

Het is niet te bevatten, wat een rijkdom. Ik lig ontspannen in een warm schuimend bad. Mick is klaar met bellen en komt naar boven. Met een spons wast hij mijn rug en zoent in mijn hals. “Ik moet zo meteen nog weg,” zegt hij, “er is veel werk te doen, door het onderduiken is het een puinhoop geworden.” Ik glimlach. Ik weet dat ik er niets over moet vragen, dat zwijgen heeft Barry mij al lang geleden op weten te leggen. “Wacht niet op mij,” zegt Mick, “er staat voldoende eten in de koelkast en wacht niet op mij met naar bed gaan, ik ben laat terug.” Hij zoent me nog even en vertrekt. Niet veel later stap ik het bad uit. Aan een haakje hangt een badjas. Ik ga eten, loop nog even rond door het huis en ga dan naar de slaapkamer, naar het mega grote bed wat prachtig is opgemaakt. Er liggen heel veel kussens met kanten kussenslopen op het bed. Ik kruip in het grote bed en val even later in een diepe slaap. Laat in de nacht voel ik dat Mick in bed stapt,

hij komt dicht tegen mij aan liggen. Ik zie op de wekker dat het nog net geen vier uur is.

De volgende ochtend word ik wakker door het licht van de zon. De zon schijnt de kamer in. Ik kom iets omhoog en wil uit bed gaan, maar Mick houdt me tegen, "blijf liggen," lacht hij, "ik regel ontbijt." Hij pakt zijn telefoon en belt. Even later komt een dienstmeisje onze kamer binnengelopen met een dienblad vol lekker eten. Croissants, thee, jus d'orange, gekookte eieren en druiven op een schaal. Niets ontbreekt. "Heb je ook al personeel?" vraag ik lachend. "Zeker," zegt Mick en gaat recht zitten. "Een dienstmeisje en een tuinman, ze zijn nu ook jouw personeel." Hij streelt over mijn rug. "Als je iets wil hebben," zegt hij, "vraag het aan ze, ze zijn er voor je." Deze nieuwe situatie is enorm wennen voor me. Ik ben gewend mijn hele leven lang altijd echt alles zelf te doen. Ik had niet eens een moeder die voor me zorgde, laat staan personeel.

Het is een stralende zomerdag. De grote tuindeuren in de kamer gaan open. De ligstoelen worden bij het zwembad klaargezet. Mick steekt een sigaar op en loopt bellend de tuin in. We gaan zo naar de stad om voor mij een nieuwe

garderobe aan te schaffen. En we gaan de huur opzeggen van het huurhuisje waar Barry en ik wonen. Mick wil niet dat ik daar nog tijd doorbreng. Voor Barry regelt hij iets anders.

Ik word werkelijk compleet in het nieuw gestoken met vele jurken, naaldhakken, bijpassende leren tassen en een mooie lange jas. “Ik wil dat er een prachtige vrouw naast me loopt,” zegt Mick. De meeste jurken heeft Mick dan ook uitgekozen en de prijs is niet mals.

We gaan naar huis en als we thuis komen staan er vele vrienden in de tuin verzameld. Niet wat ik verwacht had. Ik vind het wel jammer, omdat ik behoorlijk moe ben van het winkelen en van het passen van de vele jurken. Ik had graag de rest van de dag alleen met Mick doorgebracht. Blijkbaar heeft Mick een barbecue geregeld. Geraldine ons dienstmeisje loopt druk heen en weer met schalen vol met vlees. De flessen met drank zijn al aangesproken. “Ik ga je voorstellen,” zegt Mick. We lopen naar de groep vrienden. Een lange slungelige man geeft mij als eerste een hand. “Dat is Kees,” zegt hij, “daar is Ronald en zijn vrouw Anouchka.” Ze lachen naar me. Beide dragen ze dezelfde tatoeage op hun arm, iets wat hun verbindt.

“Mijn broer Adje.” Dat is goed te zien, dat dit een broer van Mick is. Hun ogen en hun lach komen overeen. “En dat daar zijn Joeri en Steef.” Twee kasten van kerels met veel gouden ringen aan hun vingers schudden mij de hand. Adje heeft de muziek aangezet en Ronald ontfermt zich over het vlees op de barbecue. Ik heb in ieder geval honger gekregen van het winkelen, wat stokbrood en vlees lust ik dan ook wel. Mick loopt weer te bellen en moppert door de telefoon. “Lukt het?” vraag ik aan Geraldine die druk in de weer is. Ze lacht en loopt snel door. “Niet met personeel praten,” lacht Joeri, “zij moeten enkel hun werk doen en zwijgen.” Ik begrijp hieruit dat Geraldine met niemand mag praten. Dan gaat opeens de muziek uit. Mick tilt mij op en zet me boven op één van de tuintafels die nog leeg staat. “Lieve Rosalie,” begint hij, “je hebt heel lang geleden mijn hart weten te veroveren, je hebt me op het juiste moment gelukkig gemaakt en ik wil dat je de rest van mijn leven bij me blijft.” Hij kijkt me met twee verliefde ogen aan, “wil je met me trouwen?” Deze had ik niet aan zien komen, maar ik ben zo intens gelukkig, dat ik meteen, “ja,” zeg. Iedereen klapt en juicht. Mick tilt me van de tafel en schuift een prachtige dure ring om mijn vinger. We

zoenen elkaar. Wat voel ik me gelukkig, wat is mijn leven veranderd. Het zware leven wat ik ooit had, heeft plaats gemaakt voor een leven waar eten, drinken en kleding in overvloed aanwezig is. Er is zelfs iemand die om mij geeft en van me houdt en zelfs met mij wil trouwen. Ik kan alleen maar dankbaar zijn en ik geniet van alles om mij heen.

Tot laat in de avond gaat het eten en drinken door en enkele nemen nog een sprong in het zwembad. Ik ben wat eerder naar boven gegaan. Ik ben zo moe van alle indrukken. Het zachte bed met de vele kussens bevalt me uitermate goed. Morgen ga ik mijn gekochte kleding netjes in de kast hangen. Al gauw val ik in slaap.